

МАРКУС ЗУЗАК – КРАДЉИВИЦА КЊИГА

Књига описује живот девојчице Лизел у окрутном свету нацистичке Немачке. Као веома мала, остала је без оца; нико није знао шта се с њим догодило или пак није хтео да каже маленој Лизел. Једино што је о њему знала је да је био, тј. чула је да су сваки пут када су о њему говорили, помињали ту реч – комуниста.

Била су тешка времена и мајка је морала да њу и брата да на усвајање једној породици у Минхену. Међутим, током пута, брат јој умире. После сахране, на братовом гробу, Лизел ће пронаћи једну књигу. Од тог тренутка почиње њена љубав према књигама које је узимала где год је могла да их нађе, чак их је и крала, неке је позајмљивала комшијама, а неким је и сама читала. Четири године касније, људи који су је усвојили настрадаће у бомбардовању. У тренуцима када је Лизел покушавала да међу рушевинама пронађе блиске и познате особе, спасила је неког војника како је у наручју носио дечака. Одмах је препознала Рудија, свог најбољег друга. Дозивала је његово име, а он је изговарао последње речи: „ Лизел, ја те во – лим!“ Девојчица му је коначно дала толико жељени пољубац, али било је касно, Руди више није могао да га осети.

Нова хранитељска породица, веома имућна, узела је Лизел под свој кров и одгајали су је све до удаје.

Кроз причу о Лизел, води нас смрт, тј. смрт је наратор. Неколико сцена у овој књизи ме је веома дирнуло. Најпре то што је девојчица од једва четири године остала без оца. Скоро да сам заплакала када јој је строга маћеха оштрог језика у трнуцима искреног разговора признала да је воли као ћерку коју никада није имала. Веома су ми романтичне сцене у којима се Руди удварао Лизели у мени су пробудиле надања да ће неко и према мени бити такав једног дана. А онда, када су сви блиски Лизел нестали са овог тла, створила сам реку од суза.

После читања ове књиге почела сам да се питам, шта је, у ствари, живот. Схватила сам да га можемо упоредити са књигом. Када се родимо, прича почиње, како одрастамо, поглавља се пишу једно за другим, а када се живот заврши и прича је завршена. Надам се да овај живот није последњи и да ће на неком другом месту, у неком другом времену почети и друга прича, за Лизел, а и за све нас.

Ана – Марија Марковић, ТТ14